

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Annie O'Neil

Ha a szemedbe nézek

Melanie Milburne

Kábító érzés

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Annie O'Neil, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A SZÍVHANG 648. eredeti címe: *One Night with Dr Nikolaides*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• *Magyarra fordította:* Gaáli István

© Melanie Milburne, 2005 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A SZÍVHANG 649. eredeti címe: *A Surgeon Worth Waiting For*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• *Magyarra fordította:* Erdélyi Margit

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 648–649. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-152-9

• *Kép:* Shutterstock

A Szívhang a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Annie O'Neil

Ha a szemedbe nézek

1. FEJEZET

Theo látta elgurulni a műszerkocsit a vizsgálóágy mellett. A betont karistoló fém csikorgó hangjára megszólalt fejében a vészcsengő.

Amikor nyúlt a tűért, de az elmozdult az ujjai előle, tudta, mi a helyzet.

– Gyere csak!

A kisleányt, akit éppen kezelt, a melléhez emelte a vizsgálóágyról, ügyelve rá, nehogy nekiütődjön valaminek a frissen varrott térdseb.

– Te is!

Intett a kisleány anyjának, hogy álljon az ajtókeretbe. Örült, hogy ilyen modern, megerősített vasbeton keretet használtak a klinika építésénél. Ez volt a legbiztonságosabb helyiség az épületben.

A nőt megbénította a félelem, Theo kénytelen volt magához húzni. A görög szigeteken elég ritkán rengett a föld, ezen a szigetcsoporton azonban az utóbbi években több alkalommal is megesett.

– Tudom, hogy ijesztő, de maradj itt, Alida. – Nem engedte el a nőt, akit még az iskolából ismert.

Ersősített a szorításon, s közben próbált elfojtani egy köhögőrohamot. A meg-megingó falakból meszes gipszpor tört elő.

– A klinika a legbiztonságosabb hely a szigeten – mondta Theo.

Az épületnek eddig még egyetlen igazi földrengést sem kellett kibírnia, de ahogy a másodpercek perceké nyúltak, Theo tudta, hogy az apjával kötött alkuja helyes volt. *Büszkeség a pénz ellen.*

– Mi a baj?

Anyát és fiát is szorosán a karjában tartotta. A gyerek halkán sírdogálva kapaszkodott a vállába.

Alida magához akarta venni a fiát, és elfutni – alighanem a legtermészetesebb életösztöntől hajtva. Theo ajka elkeskenyedett. Neki nem ilyen volt a gyerekkora...

Hallotta, ahogy magasra csapnak a hullámok az épület mögötti sziklafalon. A megerősített kikötőstég valószínűleg már rég nem látszik. A klinikán megszokott nyugodt ténykedést szigorú utasítások, csörgő telefonok és vészjelző szirénák lármájának zűrzavara váltotta fel.

Theo magában hálát adott, hogy minden munkatársnak el kellett végeznie a vészhelyzeti gyakorlatot. Ő és a többiek – „a testvérei”, ahogy nevezte őket – azt akarták, hogy senkinek ne kelljen fölöslegesen szenvednie vagy félnie, aki a mitélioszi nonprofit klinikára érkezik.

A legjobb barátai. Azok, akik az ő szemében a leginkább hasonlítottak egy családra, miután a sajátjáról kiderült, hogy nem több pusztán illúzió.

Most mindegyikükre szükség lesz itt. A lehető leghamarabb fel kell hívnia őket – ha egyáltalán elérhetők.

Ares javarészt a világ legrémesebb koszfészkeiben igyekezett orvosi ellátást nyújtani a rászorulóknak. Deakin az égési sérülések világszerte keresett specialistája volt – ki tudja, most éppen hol lehet. Chris, az idegsebész pedig általában New Yorkban volt fellelhető, de elég gyakran még ott sem. A helybeli férfiakat ábrázoló adománygyűjtő naptárhoz azonban szívesen állt modell.

Hoppá! Theo látta, ahogy e pillanatban ez a bizonyos naptár épp átrepül a helyiségen, és becsúszik a betegfelvételi pult mögé. Ebben a hónapban pont ő szerepel rajta, szóval nem kár érte.

Alida ismét megpróbálta kitépni a fiát a kezéből.

– Már túl régóta tart!

– Mindjárt vége – csitította Theo. Mintha tudná... Kisebb rengések voltak már a szigeten, de ilyen még soha.

Alida kétségbeesetten küzdött, de Theo nem eresztette. Itt az ő klinikájának pácienseiről van szó; attól a pillanattól kezdve, hogy beléptek a murvafürttel körbenőtt bejáraton, ő felel értük.

Egy nő felsikoltott fájdalomában.

– Álljatok az ajtókeretbe! – kiáltotta Theo, s nagy kezével védelmezően eltakarta Alida és a fia fejét. Majd megőrlött, amiért nem ura a helyzetnek; legszívesebben ordított volna dühében.

– Vége? – Alida hangja alig hallatszott ki az általános lármából.

Theo a fejét rázta. Vajon mikor kezdődnek az utóregések? Most rögtön? Vagy holnap? Nem tudni – a természet ugyanis kegyetlen.

Éppígy nem tudható az sem előre, hogy a szülők, akik világra hozzák az embert, olyan védelmezőn fognak-e bánni vele, mint Alida a fiával, vagy cserben hagyják, mint őt az övéi.

Elszántan száműzte agyából a gondolatot. Az ittenieknek szükségük van rá!

Theo hangosan kiabálta az utasításait. Bár kis klinikáról volt szó, ötvenen biztos voltak benne: orvosok, ápolók, járóbetegek és néhány idősebb fekvőbeteg.

Ismét felzúgott a magasra csapó hullámok és a föld robaja, az elemek tovább ostromolták az emberkéz emelte épületet.

Kérlek, mentsd meg a klinikát!

Theo még erősebben szorította az anyát és gyermekét. Átfutott az agyán, milyen volna a saját feleségét és gyerekét tartani a karjában egy ilyen pillanatban.

Újabb lökés rengette meg a talajt a lábuk alatt, kiűzve a fejéből minden efféle gondolatot. Itt már a pusztta túlélésről volt szó.

Istenem, kérlek, ments meg minket!

Cailey elégedett mosollyal pusztit nyomott a mutatóujjára, és a baba csöpp orrára bökött. Elképzelte, ahogy anyja átöleli, aztán elővesz egy nagy tál szuvlakit, hogy együtt egyenek, vagy bugacát vagy bármi mást, ami finomság akadt az apró konyhájában.

Ujját gyengéden végighúzta a lánycsecsemő arcán.

– Nézz csak magadra, picinyem: maga vagy a tökély. Örülhetsz, még előtted az egész élet. De ne kezdj gonosz görög fiúkkal, akik összetörik a szíved. Ez az én intelemem hozzád: görögökkel soha!

– Megint agyomosással próbálkozol a babáknál?

Cailey meglepődve felnézett; nem is hallotta, hogy kolléganője, Emily bejött a csecsemőszobába.

– Aha – nevetett, majd ismét a baba felé fordult, és komoly arccal megismételte: – Görögökkel soha. És orvosokkal se.

– Hé! – Emily játékosan a vállába boksolt. – Most kezdtem randizni egy orvossal, és hát szó, ami szó, kellemes emelkedést jelent a társadalmi ranglétrán.

– Mégis mi rossz van abban, ha ápolónő marad az ember?

– Semmi az égvilágon. – Emily összehúzott szemöldökkel, vesébe látó tekintettel nézett Cailey-re. – Úgy látom, valakinek összetörte a szívét egy görög doktor.

– Pfff!

Emily nevetett.

– Értem már. – Odament az egyik kiságyhoz, és kivett egy sírdogáló csecsemőt. – Na, gyerünk, ki vele! Ki volt az a csúnya görög doktor, aki összetörte a mi csinos Cailey-nk szívét?

– Senki.

– Hazug.

Cailey erre csak megvonta a vállát. Hát jó, akkor legyen hazug! Mert annak, hogy elhagyta a szülővárosát, a szigetét és régimódi hazáját, s Londonba költözött, valóban egyetlen oka volt: el akart felejteni egy bizonyos gesztenyebarna hajú és zöld szemű Adoniszt.

Felemelte a frissen pelenkázott babát, és orrát a kicsi hasához nyomta. *Mmm, friss babaillat!*

Cailey szerette csecsemős nővéri munkáját, de saját gyerek utáni vágya ezáltal nemhogy alábbhagyott, hanem mintha tovább fokozódott volna.

Huszonhét évesen még nem számít öregnek, és Theo sem az egyetlen férfi a földön. Az pedig végképp biztos, hogy számára nem ő az igazi.

– Cailey? – jött be Heidi, az osztályos nővér. – Bocs a zavarásért, de gondoltam, ez érdekel – és a folyosó felé mutatott.

Cailey adott egy pusztit a kis Beatrice-nak, visszafektette az ágyába, és követte Heidit a pihenőszobába.

Be volt kapcsolva a tévé, az egyik hírcsatorna adása ment. A képernyő alján futó sávban számokat

lehetett olvasni.

Halálos áldozatok? És ezeket az épületeket ismeri, csak most mások, mint lenni szoktak!

Emily is bejött, felhangosította a tévét.

– Ez nem a te szigeted? – kérdezte. – Mitéliosz.

Cailey lassan bólintott, miközben elért a tudatáig, hogy mi történt.

Földrengés. Halottak. Mentőakciók...

Aztán a szíve kihagyott egy ütemet. A pusztítás képei után élő interjúra kapcsoltak. Esti fény, háttérben a klinika.

Hát persze hogy ő az! Ki más?

A közelképen, még lélegzetelállítóbban, mint ahogy az emlékeiben élt, ott állt dr. Theo Nikolaides, és arra kérte a külföldi egészségügyi szakembereket, jöjjenek Görögországba segíteni ezekben a nehéz napokban.

Cailey lenézett munkához szokott ujjaira. Most tényleg minden segítő kézre szükség van odahaza.

– Cailey – érintette meg a karját Heidi. – Minden rendben?

A lány fokozatosan ráeszmélt, mit jelent ez a hír. Emberek sérültek meg, talán az anyja is köztük van. Vagy a fivérei...

Oda kell mennie!

Bármennyire is gyűlöli Theót, bármilyen mély sebeket hagytak is lelkében a szavai – haza kell mennie.

– Én jól vagyok, de a sziget nincs. Attól tartok, egy időre szabadságot kell kivennem.

Cailey legszívesebben leugrott volna a kompról, és kiúszik a partra. Mivel a földrengésben megrongálódott a leszállópálya, minden repülőjáratot töröltek, így kénytelen volt vízen megközelíteni a szigetet.

Visszahúzódott a kabinba a szél elől, elővette a mobilját, és egy ismerős számot hívott.

– Mama?

A komp motorzaja és a telefonból jövő zúgás-sercegés mellett erősen hegyeznie kellett a fülét, hogy értsen valamit.

– ...Theót? – kérdezte az anyja.

Theo? Miért pont őt említi? Cailey segíteni jött vissza a szigetre, nem pedig azért, hogy a kamaszkori rajongása tárgyával kapcsolatos kérdésekre felelgessen. Már tíz év eltelt azóta, és még mindig arról faggatják, meggyógyult-e a szíve.

– Mama! Ha veled minden rendben – mondta lassan, tagoltan –, akkor rögtön a klinikára megyek.

– Menj... klinikára... Theo... a testvéreid... boldogulnak.

Cailey a telefonra meredt. Mielőtt tegnap este repülőre szállt, röviden beszélt az anyjával, onnan tudta, hogy egyik fivére sem sérült meg, és kiveszik a részüket a mentési munkából. Anyja pedig már össze is verbuvált egy csapatnyi nőt, akik a tavernában gondoskodnak a mentésben részt vevők és a túlélők élelmézéséről. Mert ahogy mondani szokta: egy görög anyának kutya kötelessége, hogy vészterhes időkben ennivalót főzzön.

– Akkor szia, mama! Szeretlek! – kiáltotta Cailey a telefonba, és bontotta a vonalat.

Fölment a fedélzetre, és átkémlelt a szigetre. Összehúzott szemmel próbálta kivenni a kis kikötő részleteit. A sok villogó fényből ítélve úgy nézhet ki, mint egy építési terület.

Az athéni reptéren látott híradó igen szemléletes képeket mutatott. Sokak élete soha többé nem lesz olyan, mint azelőtt. Két turistát már megtaláltak holtan, és a sebesültek száma is magas.

Amint a komp kikötött, Cailey szorosra húzta magán a hátizsák pántjait, és futásnak eredt.

Néhány épület szinte érintetlennek látszott, míg másokból csak romhalmaz maradt. A porlepte helybeliek lázasan igyekeztek menteni házaik maradványai közül, ami még menthető volt. Ablakkeretek, betontömbök, falazókövek...

– Cailey!

Megállt és megfordult. Jól ismerte ezt a hangot. Kyros! Még mielőtt a bátyja nevét kimondhatta

volna, két erős kéz megragadta, és megpörgette a levegőben.

– Cailey *mou!* Az én kis tengericsillagom!

A súlyos helyzet ellenére Cailey felkacagott. Nem hitte volna, hogy ilyen jólesik majd hallania a gyerekkori becenevét.

Mindketten átnéztek az utca túloldalára. Az egyetlen, ami a pékségből megmaradt, az óriási, ősrégi falazott kemencék voltak. Mit sem törődve azzal, hogy most a szabadban dolgozik, Mitéliosz legjobb pékje épp kivette a cipókat a kemencéből.

– Úgy örülök, hogy találkoztunk! – mosolygott Kyros. – Mindjárt indulunk a hegyekbe, megnézzük, kell-e segíteni a félreeső házaknál. – Magához szorította a hűgát. – És? Hogy van családunk sikeres nőtagja? Egyáltalán tudják a londoni kollégák, mekkora szerencsésük van veled? És Theót láttad már?

Kyros kartávolságra eltartotta magától, hogy alaposan szemügyre vegye. Cailey igyekezett megőrizni a mosolyát. Miért kérdezzeti a családja folyton Theóról? Mit jelentsen ez?

Bátyja összevonta a szemöldökét.

– Úgy nézel ki, mintha nem kapnál eleget enni odaát.

– Jól vagyok – védekezett sietve Cailey. Éppen elég jó erőben van, és nehéz kordában tartania a vonalait, egyen bár annyit, mint egy veréb. – Nem sülsz meg ebben a szerelésben?

– Erre gondolsz? – Kyros megfordult a tengelye körül. – Jól áll, mi?

– Látom, még mindig szeretsz felválni.

– Naná! – kacintott Kyros, majd elkomolyodott. – De most be kell bizonyítanom, milyen jó mentős vagyok. Még mindig több tucát eltűnt van, főleg turisták.

– Tényleg olyan súlyos a helyzet, ahogy a hírekben mutatják?

Kyros bólintott.

– Még annál is súlyosabb. Minél többet ásunk, annál több halottat találunk. És sok a sebesült. – Az utca felé biccentett. – A klinika tömve volt, amikor utoljára ott jártam. Beszélte már Theóval?

Cailey elengedte a füle mellett a kérdést.

– Leon hogy van? Akartam kérdezni a mamától, de rossz volt a vonal...

Elhallgatott, mert egy méretes luxusterepjáró állt meg közvetlen mellettük. A hátsó ablak leereszkedett, és Cailey egy ezüstszürke hajú, jégkék szemű férfit látott az ülésen.

Jóságos ég, hogy megöregedett Theo apja! Az idő múlását még a sziget egyik legnagyobb hatalmú embere sem tudja megállítani.

Valószínűleg ez az egyetlen dolog, amit Dimitri Nikolaides nem tud elintézni, gondolta Cailey.

– Á, Miss Tomaras! Milyen... érdekes újra itt látni.

Cailey úgy érezte, jégszilánkok fúródnak belé, ahogy visszaemlékezett a napra, amikor az öreg félreérthetetlenül a tudtára adta, mit gondol róla a családja többi tagjával egyetemben.

Soha nem lesz belőled több egyszerű cselédnél.

Kyros áthajolt a húga válla fölött.

– Azért jött, hogy segítsen, Nikolaides úr. Első osztályú ápolónő.

– Ó, igazán? – Az öreg arcán atyáskodó mosoly jelent meg. – A klinikára tart?

– Igen, kiségetni.

Minden szakmai sikere dacára Cailey lényének egy része még mindig attól félt, nem elég jó, nem elég intelligens és tehetséges ahhoz, hogy hazatérve bármi mást tegyen, mint hogy beteljesítse azt a sorsot, amit Dimitri Nikolaides megjósolt neki.

– Biztos hasznát veszik majd valamelyik sarokban. Rengeteg horzsolást és karcolást kell kezelni.

Mr. Nicolaides fitymáló tekintettel méregette Cailey-t, mint egy versenylovat. Nem is, inkább mint egy ígáslovat.

Cailey háta megmerevedett, miközben nagy nehezen mosolyt erőltetett az arcára.

– Szülészet, nem?

– Tessék?

– Azt hallottam, segít a többi nőnek a gyerekek körül. Szép dolog.

Mitélioszon nem is vártak mást a nőktől: főzzenek, takarítsanak, engedelmesskedjenek. Cailey-ben

gyakran felmerült a kérdés, vajon észrevette-e valaki a szigeten, hogy időközben beköszöntött a huszonegyedik század. Az a korszak, amikor egy nő lehet okos, lehet saját véleménye, és szerethet bárkit, akit csak akar.

Nézte az öreg arcát barázdáló ráncokat. Vajon mi tette ilyen gonosszá ezt az embert?

Miután végre sikerült őt elüldöznie a szigetről, tulajdonképpen elégedett lehet. Van egy fia, akit összeházasíthat a világ legszebb örökösnökével, és egy lánya, aki az egyik elit orvosi egyetemen tanul; nyilván már azt is pontosan tudja, kihez fogja hozzáadni. Most, hogy ő szerencsére eltűnt a színről, „a házvezetőnő lánya” már nem veszélyezteti a Nikolaides fiú jövőjét.

– A családom mindenütt ott van, ahol elkel a segítség – mosolygott Cailey. – Leon rendőrcsapata most épp emberéleteket ment.

– Maga viszont nem tűnik valami elfoglaltnak – jegyezte meg Nikolaides úr, majd Kyroshoz fordult. – És az anyjuk? Csinál valamit, vagy csak élvezzi a nyugdíjaséletet?

Cailey felháborodva kapkodott levegő után. Anyjuk megszolgált a fizetését a Nikolaides-birtokon, és a nyugdíját is. És miért nem mond semmit Kyros?

Miért van az, hogy az ő nyelve is mintha megbénult volna? Londonban nem tűrte volna, hogy így beszéljenek vele. Dehogy hagyta volna azok után, hogy olyan keményen megküzdött az ápolónői karrierjéért! Azok után pedig végképp nem, hogy oly sok évig élt idegen országban, csak azért, hogy védje egy milliárdos fiát. Theót, akit azóta annyi gazdag európai örökösnök oldalán látott a pletykamagazinokban, amelyeket a kórházban rendszeresen átlapozott.

– Ó, hát ismer bennünket, Nikolaides úr – válaszolta ingerülten, amikor végre újra megjött a hangja. – Mi, a Tomaras családban imádjuk mások mocskát takarítani.

Nikolaides úr előbb meghökkenve pislogott, aztán elmosolyodott.

– Na igen, tényleg hiányzik az anyja ügyes keze a házukban. Remélem, jól van.

– Jobban nem is lehetne – válaszolta nyersen Cailey.

– A mama remekül van, köszönjük a kérdését, Nikolaides úr. – Kyros erőbben szorította a húga karját. – De most mennünk kell. Jó látni, hogy magának nem esett baja a földrengésben.

Azzal lendületesen elvezette Cailey-t a sötétített üvegű terepjárótól, mely ezután folytatta útját a törmeléken át.

– Mi volt ez? – kérdezte Kyros komoran.

– Ja, semmi.

Kyros nem tudhatja meg, hogy Dimitri annak idején majdhogynem saját kezűleg csomagolta össze a bőröndjét. Felszólította Cailey-t, hogy soha többé be ne tegye a lábát a Nikolaides-házba – sem úgy, mint a lánya, Erianthe barátnője, sem pedig úgy, mint az anyja segítője. Theóhoz, az ő oly becses fiához meg aztán végképp nem lehet többé a legcsekélyebb köze sem, aki szerinte hajlamos túlzott érzékenységgel viseltetni a rászorulókat iránt.

Cailey átölelte a bátyját, és így szólt:

– Csak fáradt vagyok az utazástól. Ha elkezdek dolgozni, rögtön jobb lesz. És fura érzés újra itt lenni a szigeten.

– Tudom – felelte Kyros, és még szorosabban megölelte.

Cailey tudta, hogy hamarosan Mitéliosz másik démonával is szembe kell néznie. Dimitri nyert, amiért ő lett az első.

Hogy megöregedett! Az a fajta öregség volt ez, az a fajta elhasználtság, melynek oka sokkal inkább érzelmi erőfeszítés, mint fizikai. Ez azt jelentené, hogy valahol legbelül mégiscsak ember?

Persze Dimitri csak azt fogalmazta meg, amit Theo és a haverjai gondolnak. És valószínűleg Erianthe is, akiben még annyi kurázi sem volt, hogy elbúcsúzzon tőle, mielőtt elutazott az elit internátusba.

Na, elég ebből, hogy másokat hibáztatsz, fegyelmezte meg magát Cailey. Végtére is akkoriban azért hitte el Dimitri minden szavát, mert volt bennük egy szemernyi igazság.

Tényleg kevésbé volt eszes másoknál: kétszer akkora erőfeszítésébe került felfogni a dolgokat. Mikor aztán kiderült, hogy diszlexiás, az segített – legalábbis valamelyest. De ettől még nem mentek könnyebben a fejébe az orvosi szakkifejezések.

Bizony, szembe kell néznie az igazsággal: nem üti meg a mércét Nikolaidesék szemében, s ezen egy mégoly forró kamaszkori flört sem változtatható.

Felzúgott egy sziréna, és emberek kiáltoztak, amikor egy tűzoltóautó állt meg mellettük.

Cailey még egyszer magához szorította a bátyját.

– Na menj, ments meg pár embert! – Lábujjhegyre állt, és kétfelől pusztit nyomott Kyros kipirult arcára.

– Te is – felelte ő, és összeborzolta húga amúgy is kócos haját. – Isten hozott itthon!

Cailey mosolyogva nézett rá, remélve, nem tűnik fel Kyrosnak, mennyire feldúlta őt a találkozás Dimitri Nikolaidesszel.

– Jó újra itthon lenni.

– Elég ennyi?

Theo minél hamarabb vissza akart menni dolgozni. A riporter arcán látszott, hogy felfogta: a kérdés költői. Theo leszedte ingeről a mikrofont, és elment, nem törődve a többi riporterrel, akik szintén nyilatkozatot kértek tőle.

A páciensein járt az esze, és azon, hogy sürgősen ide kell rendelnie néhány helikoptert, melyek Athénba szállítják a legsúlyosabb sérülteket. Persze felhívhatná az apját, de egy ilyen hívásnak mindig nagy ára van.

– Dr. Nikolaides?

– Sajnálom, nem érek rá több interjúra.

– Nem, én nem a sajtónak dolgozom. Orvos vagyok, Lea Risi.

Theo megállt és odafordult. A nő úgy volt öltözve, mint a nyaralók: pamutnadrág, virágmintás felső. Az akcentusa alapján nem görög volt, de hibátlanul beszélt a nyelvet – ami igen jól jönne most, tekintettel a klinikát előzőlő turistákra és helybeliekre.

– Dr. Nikolaides! – szólította meg egy mentős a felvételi pult melletti, sebtében felállított triázsérlegről.

– Jöjjön – intett Leának Theo.

– Nem is érdekl, milyen képesítem van? – Lea csak futva tudott lépést tartani Theoval.

– Tulajdonképpen nem. – Theo beletúrt vállig érő hajába, majd összegumizta.

– Pszichiáter vagyok.

Theo bólintott. Remek, ezek szerint van orvosi diplomája.

– Kit szeretne: öregeket vagy fiatalokat?

– Tessék?

– Egy gondozóotthonból és egy iskolából kapunk betegeket, mind a két helyen súlyosak a károk. Mivel korlátozott a kapacitásunk, a helyszínen mérjük fel a sérültek állapotát, aztán behozzuk őket a kórházba.

Theo hirtelen megállt, és megfordult. Lea megpróbált kitérni, nehogy beleütközzön, és majdnem elesett, de Theo elkapta.

– Elnézést, ma kicsit modortalan vagyok – mondta a fejét csóválva.

– Teljesen megértem – felelte Lea. – Én csak segíteni szeretnék.

Theo kezet nyújtott.

– Remek, pont az kell most nekünk. Theo Nikolaides. – Miközben kezet fogtak, folytatta: – Én vezetem a klinikát néhány barátommal együtt; ők is orvosok.

Deakin vajon ebben a hónapban Párizsban van, vagy Buenos Airesben? Christos egész biztosan New Yorkban. És Ares? Ki tudná megmondani?

Bárcsak pilóták lennének! Szüksége van rájuk itt. De jönni is fognak, erről meg volt győződve.

– Csak küldjön oda, ahol a leginkább hasznomat veszi.

Lea még valamit akart mondani, ám ekkor Theo pillantása egy borzas hajú nőre esett, aki átfurakodott a klinika bejárata előtt tömörülő sokaságon.

Christos! Theót mintha villám sújtotta volna. Mit keres itt Cailey Tomaras? Mikor utoljára látta...

– Doktor...

– Bocsánat, eléggé kivagyok. – Theo a halántékára bökött. – Mit is mondott, hogy hívják?

– Leonora Risi. De szólítson Leának.

Együttérző mosolya többet mondott ezer szónál. Tényleg segíteni akart, és Theónak most minden segítségre szüksége volt.

Pillantása ismét arrébb siklott. Ugye Cailey azért hagyta el a szigetet, hogy csecsemős nővér legyen? De mindig is érdekelte az orvosi munka.

– Ha inkább mással beszéljek... – Lea a karjára tette a kezét.

– Nem, nem, jó helyen jár. Csak van itt valaki...

...akit meg kellett volna csókolnom tíz évvel ezelőtt. Akivel randevúznom kellett volna. Egy nő, akiről azt hittem, soha többé nem látom viszont.

Lea lábfejeére nézett. Szandált viselt, ami nem igazán alkalmas a kórházi munkához.

– Nyaralni van itt?

– Azért voltam – felelte Lea, ráemelve a szemét. – De most segíteni szeretnék. Felszerelésem nincs, de itt van ez. – Mindkét kezét fölemelte és ide-oda forgatta.

– Szuper! Tökéletes.

Theo alig figyelt oda; újra megkereste Cailey-t a szemével.

Még szebb lett az arca. Magas járomcsontja elegáns hatást keltett, ajka még mindig mehökkentően piros volt.

– Dr. Nikolaidés? – szólt Lea határozott arccal. – Látom, hogy nagyon menni akar. Szóval: régóta nem dolgoztam a sürgősségi ellátásban, de vágott sebeket és zúzódásokat azért tökéletesen el tudok látni. Máris kezdenék, csak mutassa, hova menjek.

– Persze, igen.

Theo erőt vett magán. Nem azért van itt, hogy a múlt kísérteteit bámulja! Nagyon is valóságos, sürgős orvosi esetek várnak rá, most azonnal cselekednie kell.

– Kérjen egy jegyzetömböt Petrától – mondta. – Ő mindennel ellátja, ami kell, aztán menjen végig a sorban állókon, mérje fel az állapotukat. Ott, az oszlopcsarnok mögött dolgozik még néhány másik orvos. Eléggé rögtönzészzerű az egész, és intenzív kezelésekhöz igazából nincs is felszerelésünk. Mindjárt megyek én is. És van még pár önkéntes orvosunk a szárazföldről, ők a kevésbé sürgős esetekkel foglalkoznak.

Helikopter húzott el fölöttük, mire Theo felemelte a tekintetét.

– Meg egy mentőhelikopterünk. És ha szerencsénk van, hamarosan egy nagyon ügyes ápolónőnk is lesz.

Lea megszorította a karját, majd a felvételi pulthoz sietett, hogy belevesse magát a munkába. Ha mondott is még valamit, Theo már nem hallotta. Őt csak az érdekelte, miért jött vissza Cailey a szigetre, holott megfogadta, hogy többet be nem teszi be ide a lábát.

2. FEJEZET

– Nocsak, ki van itt nálunk! Vigyen el az ördög, ha nem a mi kis világjobbítónk.

Theo Nikolaides... Cailey szóra nyitotta a száját. Annyit törte a fejét, mit fog mondani neki, ha netán viszontlátná még az életben, de most egyetlen szó sem jutott eszébe.

– Azért jöttél, hogy besegíts a mi kis vidéki klinikánkon, igaz?

– Ööö... én...

Bang! Mintha tűzijáték robbant volna előbb a mellkasában, aztán a hasában, végül mindenütt.

– Cailey! Jól vagy? Ugye nem sérültél meg?

S már dőltek is le a védőfalak, melyeket oly sok fáradsággal épített a szíve köré. Mikor Theo meg akarta ölelni, hátrító mozdulatot tett. Nem volt felkészülve erre a hangra, erre a kedvességre.

Lángoló arccal gondolt vissza a sok évvel ezelőtti heves vitájukra. Lenyelte a nyelvére kívánczós csípős válaszokat, és visszaadta az anyjának a kisbabát, akit épp a karjában tartott.

Mutasd meg neki, hogy felnőttdél, és vitted valamire! – intette magát szigorúan.

– Én úgy látom, felszíni sérülés – mondta az asszonynak. – A vágott sebek nagyon tudnak vérezni. Egy darabig nyomja rá óvatosan a gézt, majd valamelyik doktor megnézi, amint lehet.

– Úgy van. – Theo biccentett egyet Lea felé. – Mindjárt jön dr. Risi, és átveszi.

Cailey megbűvölve figyelte, ahogy Theo gyengéden megcirógatja mutatoujjával a baba arcát. Egy olyan ember, akiben ennyi szeretet van, hogyan engedhette, hogy az apja beszéljen helyette?

Na igen, mindketten fiatalok és buták voltak. Legalábbis ő, méghozzá sok tekintetben.

Egy kép villant fel az elméjében: Theo magához szorítja, és forrón, szenvedélyesen megcsókolja. Gyorsan elhessegette. Ez már a múlté.

– Vicces, hogy még emlékszel, mi volt a célom. – Cailey ragyogó mosolyt öltött. – Küldetés teljesítve. Tényleg azért vagyok itt, hogy segítek. Szóval ha neked nem ciki, hogy bevegyl egy ilyen kispályást a csapatba, állok rendelkezésedre. Ha akarod, észre sem fogod venni, hogy itt vagyok.

Theo tengerzöld szeme mintha az övébe fúródott volna. Cailey egy ponton már kezdte kínosan érezni magát, és félrefordította a tekintetét.

– Azt hittem, egy földrengés után nyilvánvaló, hogy minden ember egyenlőnek születik – mondta lágyan Theo.

Neki járt volna a pont – ha Cailey nem tudta volna, hogy szellemileg alacsonyabb rendűnek tekinti őt.

Ironikusan felvonta a szemöldökét. Nem azért gürcölt éveken át, estin végezve a főiskolát, mellette dolgozva, fizetve a diákhitelt, hogy hagyja magát újra lenyomni.

– Szerintem úgy tudnád magad a leginkább hasznossá tenni, ha velem dolgozol. Gyere! – Theo felemelte a hátizsákot, megfordult, és intett a lánynak, hogy kövesse. – Először kerítünk egy nővérköpenyt, aztán megmutathatod, mit tudsz.

Kezét Cailey hátára tette, és átvezette a tömegen, saját testét használva pajzsként a tolakodók ellen.

Noha Cailey mérges volt, úgy tűnt, teste egyértelműen reagál Theo érintésére. A férfiúi tökélynek ez a magas, karcsú, fehér köpenyes megtestesülése újra meg újra hozzáért, mintha már azon az egyetlen, fantasztikus csókon túl is átéltek volna együtt intim pillanatokot.

– Kösz, de szerintem tudok szerezni magamnak – nézett rá Cailey villogó szemmel.

Theo derűsen válaszolt:

– Nem, nem tudsz, mivel még sosem jártál itt.

– Igen, de...

– Semmi „de”. – Theo nevetett. – Ne játszd a nagyvárosi csajt, Cailey. Újra itthon vagy. Ideje, hogy kiderüljön, mi minden rejlik az én kis *koukla moumban*.

Cailey-nek enyhült valamelyest a haragja, miközben Theo mellett lépkedett.

Koukla mou – azaz csinibaba. Mindig így hívta a férfi annak idején. Hát persze, ő csak a húga barátja volt. A házvezetőnő lánya. De jöllehet soha nem beszéltek róla, mégis volt köztük valami különleges. Valami mágikus.

Legalábbis Cailey meg volt győződve erről – egészen addig a pillanatig, amikor véletlenül meghallotta, mit mond Theo a barátainak: hogy egy Nikolaides sose kezdene egy takarítóval.

És ezzel vége is lett.

Az emlék nyomán feltámadó harag ellenére is izgató bizsergés járta át a testét, miközben hátán érezte Theo kezét. Hogyan hihette, hogy valaha is immunis lesz ezzel a férfival szemben?

Miközben kikerültek egy hordágyat, Cailey lopva vetett rá egy oldalpillantást.

Meglehet, Theo nem mindenkinek az esete. Neki is megvannak a hibái. Például egy apró sebhely a szeménél, melyet valami vakmerő csíny közben szerzett az apja olívaültetvényén. A sörényszerű haj, melyre ráférne a fodrászolás. És az a másik apró sebhely az orra alatt, melytől az érzéki száj még erőteljesebbnek tetszik – egyszerre érzékinek és férfiasnak.

Elképesztő magabiztosság áradt belőle, s ez már régen is így volt. Mindig azt tette, amit helyesnek tartott, nem törődve azzal, mások mit szólnak hozzá. Közben soha nem volt gőgös vagy leereszkedő, inkább az látszott rajta, hogy tudja, mi az igazán fontos.

Bár a beszédén érződött, hogy a gazdagok és kiváltságosok sorába tartozik, Cailey mindig úgy vélte, zöld szemében az árnyékok ismeretlen mélységekről, titkos bánatról árulkodnak.

– Nem muszáj ám körbevezetned – mondta neki.

– De gondolom, először ruhát váltanál, nem?

– Öö... – Cailey lenézett fehér felsőjére, melyen több pizsokcsík húzódott. A szemét forgatta: hát persze, hiszen Kyros tetőtől talpig poros volt.

Ebben a pillanatban egy ápolónő sietett oda hozzájuk, és megállította Theót.

– Dr. Nikolaides, öt új beteget hoznak a következő mentőkocsival.

– Ötöt? – kiáltott fel Cailey.

A másik kettő ránézett.

– Csak két mentőkocsink van a szigeten, úgyhogy annyi beteget szállítunk, amennyi befér – magyarázza Theo.

Mikor az ápolónő megkérdezte, hová vigyék őket, Theo az ajkába harapva gondolkodott. Cailey nem tudta levenni a szemét a szájáról – olyan volt, mint régi kamaszos ábrándjaiban.

Végül Theo kiadta az utasításokat:

– Mrs. Carnosi várja meg a hármaskabinban, míg megköt a gipsz a karján. Az emeleten fekszik egy férfi, neki szívinfarktusa volt. Meg tudná valaki keresni a feleségét a kikötőben? Tudtommal a péknél segédkezik. A négyéves kislánynak, akinek fejsérülése van, kéne pár zsírkréta, hogy elfoglalja magát, a tévék nem működnek. Sőt, legjobb lenne mindjárt az összes gyereknek – tette hozzá. – Bent van a szekrényben, meg papír is. Ja, és hozattam vizet, szóval mindenki kaphat egy kétliteres palackkal, hogy kibírja a várakozási időt.

Cailey-t meglepte, hogy Theo mindenre gondolt – miközben még betegeket is kezelt. Hova lett a régi fiatalember, aki különbnek hitte magát nála? Aki minden további nélkül ellene fordult? Aki spórolásra és tanulásra kényszerítette? Arra, hogy elhagyja a hazáját, lelkében mélységes szégyennel, amiért sohasem lesz elég jó egy olyan férfinak, mint ő.

Lehet, hogy mindvégig rosszul ítélte meg?

Theo biztatóan megszorította Cailey vállát, mikor egy orvos lépett az ápolónő helyébe, és megkérte, nézzen meg néhány röntgenfelvételt.

Többszörös csonttörés. A kérdés az volt, el tudják-e itt végezni a szükséges operációt.

Cailey, miközben élénken érezte Theo kezét a vállán, alig tudott tisztán gondolkodni. Bizsergés töltötte el a testét, úgy érezte, mindenütt szikrák pattannak ki belőle.

Behunyta a szemét, és elképzelte, ahogy ez az ember egy kisgyereket tart a karján, átsegít az utcán egy nagymamát, vagy figyelmeztet egy vakmerő fiút, hogy begipszelt karral nem szabad úszni – és egészen átmelegedett a szíve.

Bosszantotta a dolog, mert nem akart érezni semmit Theo Nikolaides iránt.

Mikor elszántan újra kinyitotta a szemét, tekintete Theóéval találkozott. Próbálta nem észrevenni, hogy neki van a leghosszabb, legsötétebb szempillája, amit valaha látott. Arcán borosta, ami arra utal, hogy már jó ideje dolgozik megállás nélkül. Majdhogynem úgy nézett ki, mint egy roksztár.

Semmi kétség, felnőtt férfiként Theo Nikolaides valamelyik antik görög isten megtestesülésének látszott. Zeusz, Adonisz, Apollón – vagy épp Érosz...

– Jó, akkor most lássuk, hogyan szabadulhatsz meg a ruhádtól.

Theo Cailey piszkos felsőjére nézett, miközben ezt mondta, de a hangsúlya egészen mást sugallt, mint pusztán higiéniai jellegű intézkedést.

Csak nem flörtöl vele?

Cailey szinte meztelennek érezte magát Theo mustráló pillantása alatt. Lába közt bizsergés támadt, ami abszolút nem volt helyénvaló – elvégre már jó ideje megfogadta, hogy érzéketlen marad Theo kisugárzásával szemben, és különben is, betegek tucatai várakoznak a klinikán.

Ez az éhes pillantás... Cailey úgy érezte, tűzijáték robban a bensőjében. Csaknem tapintható volt köztük a feszültség. Theo még sohasem nézett rá így: mintha ő lenne vágyai netovábbja.

Ebben a pillanatban a nap megvilágította a klinikaépület középső üvegkupoláját, mindent elárasztott az aranyló fény.

Amikor Theo oldalra billentette a fejét, továbbra is őt nézve, Cailey habozás nélkül odaadta volna neki a szívét. Mindig is az övé volt ez a szív, csak eddig nem kellett neki.

Mielőtt megszólalhatott volna, Theo kinyújtotta a karját, hogy szabadabbá tegye az utat az épület hátsó része felé. A tömeg természetesen kettévált előtte. Már csak így van ez a Nikolaides család tagjainál...

Tulajdonképpen mit keres Theo ezen az eldugott helyen? Sokmillió, talán milliárdos vagyón örököse, az egész világ a lába előtt hever.

– Neked nem kéne inkább...?

– Hagyd – szakította félbe Theo, és egy zöld ajtóra mutatott a folyosó végén. – Ott kell bemenni. Cailey vissza akarta tőle venni a hátizsákját, de Theo feddően megcsóválta a fejét.

– Jövök én is.

Na, remek, gondolta Cailey. Lendületesen belökte az öltöző ajtaját. Essünk túl rajta minél előbb!

Theónak fogalma sem volt, honnan jött rá hirtelen ez a lezserül dicsekvő viselkedés. Ki volt merülve, már csak a testében áramló adrenalin tartotta működésben. Sürgősen ennie kéne valamit, meginni egy kávét – ehhez képest... Csak nem flörtölni próbál?

A stressz lehet az oka. Vagy mégis inkább a felnőtté vált Cailey Tomaras?

Egyszer, még kamaszkorukban többedmagukkal rohagáltak és bohóckodtak a medence körül. Elkapta Cailey-t, aki megcsúszott a gyepen, és együtt elesetek, karjuk-lábuk összegabalyodott. És akkor jött egy pillanat... egy csók...

Elég ebből!

Ezernyi fontosabb dolga van, mint egy nemlétező románc emlékein révedezni. Például ledőlni egy negyedórára. Vizitet tartani a zsúfolásig megtelt osztályokon. Beugrani ott, ahol szükség van még két kézre. Segíteni a mentésben, nem pedig megbámulni egy csinos nőt a múltból.

Cailey azonban elragadóan nézett ki. Már nem volt az a sovány fiatal lány, aki Dimitri nevetségesen túlméretezett villájának árnyékában éldegélt.

Telt, meggyipiros száj, fekete haj. Pompásan formás alak, melyet Theo szinte a testével érzékelt – mintha már magához húzta volna egy szenvedélyes ölelésre.

Beletúrt a hajába, s közben a fejében ott visszhangzottak az apja szavai:

„Ha már mindenáron a szigeti orvosok igénytelen életét akarod élni, legalább a család jó hírét ne mocskold be! Nem fogom eltérni, hogy összeszűrd a levet egy takarítónő butuska lányával.”

Gyorsan belenézett Cailey szemébe. Csupa tűz és együttérzés. S ha nem téved, egy csöpp félelem is.

Elszorult a szíve. Lám, így érzi magát az ő társaságában... Az apja szörnyű ember. Theo sehogy

sem értette, miért nem látja be, hogy a kedvesség és megértés sokkal hatásosabb a másokkal való érintkezésben, mint az, ahogyan ő viselkedik.

Theo kellően vastag bőrt növesztett, Dimitri már nem tudta megbántani. De Cailey? Theo nem akarta kitenni őt apja goromba megjegyzéseinek. Legjobb lesz, ha a közelében tartja, így könnyebben megóvhatja az esetleges bántásoktól.

– Hajlandó vagy máris fejest ugrani a munkába?

Cailey bizalmatlan pillantást vetett rá.

– Ugye nem fogsz itt állni, míg átöltözöm?

Theo végigjártatta tekintetét az alakján. Hosszú láb, érzéken ívelő csípő, karcsú derék. Váratlanul feltámadt benne a vágy.

Ez meg mi a fene? Most aztán tényleg nincs itt az ideje az efféle dolgoknak!

– Majd elfordulok.

– Ó, persze. – Cailey elszántan csípőre tette a kezét. – Még csak az kéne! Mondd el, amit kell, aztán... – Kezével mutatta, hogy kifelé.

– Hát jó.

Theo vigyorgott. Szóval a lány felállítja a szabályokat. A régi Cailey túl félszeg lett volna ehhez. Az új viszont egyre jobban tetszett neki.

Ismét jelentkezett az a különös érzés övön alul, s Theo vigyora még szélesebb lett. Mondja valaki, hogy nincs a földrengésnek jó oldala is!

Cailey felvont szemöldökkel oldalra billentette a fejét, arcára kiült a kérdés: „Na, mikor mész már?”

Rendben, megértettem, gondolta Theo.

– Mint nyilván tudod, erős földrengés volt, és a szigetnek ezt a részét sújtotta leginkább. Sok régebbi épület nem is bírta ki. Tegnap délután történt...

– Ezt mind tudom, láttam a hírekben – szólt közbe Cailey türelmetlenül. – Kora délután volt, sokan épp szundítottak, csak a britek voltak olyan esztelenek, hogy kimenjenek a napra. Tudnod kell, hogy gyerek- és csecsemőápoló vagyok, szóval...

– Velem fogsz dolgozni a sürgősségin – vágott a szavába Theo. Szilárdan eltökélte, hogy vigyáz rá, és ezt a legjobban így lehet megoldani.

– Több mint egy éve nem kezeltem traumás beteget – vetette ellen Cailey.

– De tanultad. És nekem pont ott van rád szükségem, úgyhogy téma lezárva – közölte határozottan Theo.

Cailey tiltakozni készült, de a férfi hajthatatlan arcát látva csak vállat vont.

– Lehet már tudni, hogy körülbelül hány sérült van? – kérdezte azután.

– Több száz. – Theo fejcsóválva folytatta: – Pontos számot nem tudok. És minimum több száz halott. A sziget lakossága tizenöt-húszezer körül van, szóval akár több is lehet. Mindenféle sérülésekkel jönnek, vágott sebektől és zúzódásoktól kezdve a... Na igen... – Eszébe jutott az idős férfi, aki délelőtt halálos szívinfarktust kapott.

Cailey megragadta a kezét.

– Nem kéne pihened? Látszik, hogy teljesen kész vagy.

Ekkor kinyílt az ajtó, s mindjárt beáradt a folyosói hangzavar.

– Dr. Nikolaides? – sietett be egy ápolónő. – Útban van egy helikopter, hogy elvigyen pár beteget. Jönnie kéne aláírni az átadási papírokat. És a mentőkocsi is megjött az előbb.

– Persze, megyek. – Theo egy faliszekrényre mutatott. – Ott találsz köpenyt és nadrágot minden méretben. Ha kész vagy, gyere rögtön a sürgősségre. Ez parancs.

Cailey háborogva meredt a helyre, ahol Theo állt még az előbb. Szóval még mindig ugráltatja az embereket, mint aki mindent jobban tud. Hát, ez esetben talán tényleg így is van...

Ez parancs.

Jellemző a Nikolaidesekre! Csak mert ő egyszerű ápolónő, akinek nem sikerült bejutnia az orvosi egyetemre, és az ápolónői tanulmányok elvégzéséhez is kétszer annyi időre volt szüksége, mint

mindenki másnak...

Elég! Jobb nem bolygatni a múltat.

Cailey azt vette észre, hogy heves szívdobogása támadt. Többször is mély lélegzetvétellel kényszerítette magát, hogy lehiggadjon.

Ápolónő vagy, figyelmeztette magát. Várnak a betegek. Itt nem te vagy a lényeg, se Mr. Nagyfőnök.

A sürgősségi nem a legjobb bevetési terület a számára, egyszer régen kisebb pánikrohamot kapott egy ilyen helyen. De ez most nem számít. Helyt fog állni, mégpedig anélkül, hogy pánikba esne. Semmiképp sem akar másodszor is vereséggel távozni a szigetről.

Sietve megmosakodott és átöltözött. Azért jött vissza Mitélioszra, hogy segítsen, nem pedig azért, hogy Theo Nikolaides közelében legyen, reménykedve, hogy a férfi észreveszi. Az a vonat már régen elment.

Amikor Cailey belépett a sürgősségi osztályra, kész örület fogadta. A betegek száma megkétszereződött, tovább fokozódott a lárma, s az emberi hangok a korábbinál is élesebbek lettek.

Megrémült. Ez itt egészen más volt, mint a nyugodt, hangszigetelt folyosók az angliai szülészeten, ahol dolgozott. Minden bátorságát és tudását össze kell szednie, hogy megbirkózzon a feladattal.

– Készen állsz? – Theo átkarolta a vállát, és biztatóan magához szorította.

Egy pillanatra Cailey mindenről megfeledkezett maga körül, miközben beszívta a férfi illatát. Vajon Theo érzi rajta a félelmet? Észrevette, mennyire elsápadt, amikor ő belépett az ajtón? Észrevette a keze remegését, mielőtt Cailey szoroson összefonta az ujjait, hogy leplezze?

A doktor most elébe állt, és mindkét kezét a vállára tette.

– Gondolj mindig arra, hogy én csak egyszerű vidéki orvos vagyok, te pedig ápolónő egy nagyvárosból. Menni fog, *koukla mou*. Oké?

A becenév úgy burkolta be Cailey-t, mint egy meleg takaró. Belenézett Theo sötétzöld szemébe, melyen át mintha átáramlott volna belé valamennyi a férfi erejéből. Érezte, hogy lassan csillapodik a légzése.

– Tudom, hogy tiszta bolondokházának tűnik – folytatta Theo. – Az is. Ez a helyzet nekünk új, de mindenki igyekszik a maximumot nyújtani. Sorban kezeljük a betegeket, egyiket a másik után. Rendben? Mindig csak szép sorjában.

Mihelyt találkozott a pillantásuk, Cailey szíve újra vad kalapálásba kezdett. Úgy érezte, Theo a lelke mélyére lát, látja a legbensőbb félelmeit, ezért kimutatja, hogy mellette áll, és minden körülmények közt támogatja.

Aztán egy hordágyhoz vezette Cailey-t, melyet épp most vitt be két ember az egyik kabinba.

– Cailey, ő Artemis Pepolo. Bátor lány, születése óta ismerem.

A barna hajú, tizenöt éves lány alig észrevehetően bólintott, közben a teste fájdalmasan megfeszült.

– Most mentették meg, miután elég kellemetlen éjszakát töltött egy tetőgerenda alatt. De kitartottál, kislány, nem igaz?

A lány gyorsan, szaggatottan vette a levegőt, ajka láthatóan elfehéredett. Mosolyogni próbált, de felsikoltott a fájdalomtól. Karja furcsa szögben állt, s Cailey-nek elég volt finoman megérintenie a nyakát, hogy szapora pulzust állapítson meg.

– Légmell? – kérdezte halkán.

Theo, aki közben már kesztyűt húzott, megtapogatta Artemis mellkasát, és bólintott.

– Remek diagnózis. Esetünkben traumás pneumothoraxról van szó. Eltört néhány bordája, és röntgenre nincs idő. Elő tudnád készíteni thoraxdrenázsra?

Cailey csukott szemmel emlékezetébe idézte a vázlatot, amelyet azért készített, hogy meg tudja jegyezni az ilyen esetekben szükséges lépéseket. Képek segítségével mindig is jobban tudott tanulni, mint szavakkal. Szerencsére rögtön előjött minden.

Ő is kesztyűt húzott, majd feltette Artemisre az oxigénmaszkot, közben megbizonyosodott róla, hogy a lány elegendő oxigénhez jut a csövön keresztül. Utána ollót vett elő, hogy felvágja a beteg pólóját. Végül csatlakoztatta a monitorokat, ellenőrizte az értékeket, és takarót terített a lány

felsőtestére. Egy közepes méretű négyszöget szabadon hagyott a szív alatt, s egy steril oldattal óvatosan letörölgette.

– Először helyi érzéstelenítést alkalmazok, aztán bevezetek egy katétert a bordaközi izmok közé – mondta Theo.

Módszeresen elvégezte a műveletet, s mikor a pillantása találkozott Cailey-ével, elmosolyodott.

– Jól eltaláltam. Érzem, ahogy jön ki a levegő. Tarts ki, drága! – szólt Artemishez lágy mosollyal. Mindjárt vége. – Rögzítette a fecskendő. – Még szívok egy kicsit, hogy az összes levegő kijöjjön. – Mikor ezzel megvolt, újra megszólalt: – Nohát, Artemis, most pihenhetsz egy kicsit, aztán átviszünk egy nyugisabb helyre, és megvizsgáljuk a karodat, jó?

Theo lehúzta a kesztyűjét, rámosolygott Cailey-re, és fejével a sürgősségi osztály felé intett.

– Jöhet a következő?

Cailey-re mély benyomást tettek a látottak. Egyszerű vidéki orvos létére – ahogy magát nevezte – Theo nagyon is érti a mesterségét.

Elhúzta a függőnyt Artemis ágya körül, aztán megvárta, míg Theo átadja a betegaktát egy másik ápolónőnek, aki azért felelt, hogy a már kezelésben részesült betegek átkerüljenek a traumarészlegről más szobákba.

– Tanultál sürgősségi orvoslást? – kérdezte Cailey.

– Igen – válaszolta Theo. – Gondoltam, nem árt mindenre felkészülni, ha netán egyedül lennék a kórházban.

– Mért, ezt itt mind egyedül csinálod?

– Nem egészen. Vannak segédorvosaink Athénból, akik egy ideig nálunk dolgoznak. De hamar meg szokták unni a szigeti életet, és mennének vissza a szárazföldre. És a srácok is visszajárnak felváltva, különböző időszakokban, csak most pont nincs itt egyikük sem.

Ezzel alighanem Chrisre, Deakinre és Aesra céloz, akikkel együtt hozta létre a klinikát. Valóságos csodát tettek. Ez itt nagyon távol állt attól az omladozó régi kórháztól, melyben Cailey még kislány korában megfordult. És Theoiban sem maradt semmi abból a nagyképű sznobból, akire számított.

– Na jó, mennyire vagy otthon a törésekben? – kérdezte a doktor.

Csonttörések, nyílt sebek, belső szervek zúzódásai, erős szívdobogás, nagy vérömleny – végtelen volt a lista. Cailey-nek bármivel akadt dolga, figyelmesnek, odaadónak és tanulékonynak bizonyult. Hiányos ismeretei dacára is néha mintha előre kitalálta volna Theo gondolatát: már ott volt a kezében a különleges kanül, a fonal vagy a szike, amit a doktor épp kérni akart.

Theo félrehúzta a függőnyt a következő páciens előtt, és megtorpant. Á, Marina Serkos! Osztálytársak voltak, míg az apja internátusba nem küldte, mondván, a helybeli általános iskola nem elég jó neki.

– Úgy néz ki, már nem sok van hátra a szülésig.

Ez volt Theo egyetlen gyenge pontja: a terhességvizsgálatok. Tulajdonképpen örülnie kellett volna, hogy új élet jön a világra, ő azonban, valahányszor terhes nőt látott, csak arra tudott gondolni: *Sok szerencsét, gyerek! Szükséged lesz rá.*

Nem éppen egy boldog családban felnőtt ember szavai... De hát Nikolaideséknél sohasem számított a családi boldogság. Náluk semmi sem volt fontosabb a látszatnál.

A családon kívül senki sem tudott róla, hogy Theót örökbe fogadták. És senki, még a húga sem fog tudomást szerezni titkos fogadalmáról, hogy soha nem lesz gyereke. Mert ő is és a húga is csak sakkfigurák voltak egy olyan játékban, amelyben nincsenek szabályok.

– Theo? – Cailey felsegítette Marinát a vizsgálóágyra, és odahúzta az ultrahang-berendezést. – Akarod te csinálni a vizsgálatot?

A két nő kissé furcsa arckifejezéssel nézett rá. Theo megdörzsölte az arcát, és mosolyt kényszerített magára.

– Elnézést, Marina. Hosszú volt a nap.

– Nyilván aggódik a baba miatt – mondta Cailey.

Ó, persze, Cailey-nek ez a szakterülete! Theo bólintással jelezte, hogy csinálja csak. Meg is könnyebbült, hogy nem kell megját szania, mintha valami csodának lenne tanúja, amikor a

képernyőn kivehetővé válik a baba ökle, vagy vizsgálat közben csuklani kezd.

Komor pillanataiban felvetődött benne, vajon a helybelieknek nincs-e más ötletük az unaloműzésre a sivár téli hónapokban, mint a gyerekcsinálás.

– Szerencsére nem érte tompa ütés – mondta Cailey. – Hetedik hónap?

– Nyolcadik – válaszolta Marina aggódalmasan. – Végig rugdalt a földrengés alatt, de amikor leszakadt az ágy, én... – Könny szökött a szemébe, kifújta a levegőt. – Azóta alig éreztem, hogy mozogna.

Cailey tiszta kesztyűt húzott.

– No, akkor mindjárt megnézzük. – Odanyújtotta Theónak az ultrahangfejet.

– Nem, nem, csináld csak – hárított a doktor. – A te szakterületed.

– Maga nőgyógyász? – derült fel Marina arca.

Árnyék suhant át Cailey vonásain. Csalódás? Szomorúság? Mikor azonban újra Marina felé fordult, már semmi sem látszott rajta.

– Nem, ápolónő vagyok egy londoni kórház újszülöttosztályán.

– Gondolom, semmi esély rá, hogy itt maradjon... – Marina bocsánatkérő pillantást vetett Theo felé. – Ne haragudjon, dr. Nikolaides, de néha jó, ha az ember egy nővel beszélhet ezekről a dolgokról.

Theo bólintott. Ezzel maga is tisztában volt, de egy ilyen kis, alacsony költségvetésből gazdálkodó klinikán korlátozottak a lehetőségek. Igyekezett legalább havonta egyszer a szigetre csábítani egy szülészdoktornőt, de nem mindig sikerült.

Cailey feltolta Marina felsőjét, s már azon volt, hogy bekenje a hasát a géllal, amikor hirtelen megállt.

– Evett vagy ivott valamit az utóbbi órákban?

Marina először a fejét csóválta, aztán mégis így szólt:

– Igen, sokat ittam, mert emlékeztem a múltkori ultrahangvizsgálatról, hogy tele kell lennie a hólyagnak.

– Jöhet a hideg? – kérdezte Cailey mosolyogva.

Mikor a hűvös gél a hasához ért, Marina önkéntelenül is összeresztette. Zavartan nevetett.

– Ez a harmadik terhességem. Az ember azt hinné, hogy már hozzászoktam.

– A bőrünk sosem szokja meg, ha hirtelen hideg éri – mondta Cailey, és elkezdte a vizsgálatot a szondával. – No, lássuk, hogy van a pici!

Theo karba fonta a kezét. Jó volt a változatosság kedvéért a háttérben maradni. Figyelte, ahogy Cailey felveszi a szerepet, ami remekül áll neki. Vajon miért nem valósította meg az álmát, hogy orvos lesz, miért maradt meg a csecsemőgondozásnál? Mindenesetre nagyon profin végzi a dolgát: nyugalmat és magabiztosságot sugároz. A londoni kórháza biztos okvetlenül meg akarja tartani, a lelkes és jól képzett ápolói munkaerő aranyat ér.

Amint megszólalt a szívhang, mindhárman megkönnyebbülten fellélegeztek. A két nőnek találkozott a tekintete, s nevetve nézték a képernyőn az épp ujját szopó magzatot.

– Erős, egyenletes, százharmincas szívverés – közölte Cailey.

– Az nem gyenge egy kicsit? – kérdezte Marina.

– Hm, az igaz, hogy a skála alsó felén van, de még teljesen a normál tartományban. – Cailey kacsintva hozzátette: – Úgy látszik, kemény fából faragták a kisbabáját! Gondolom, rendesen eljárt az ultrahangvizsgálatokra?

– Igen, dr. Nikolaides nagyon odafigyelt rá.

Theo bólintott, és felmutatta a csíptető jegyzettáblát, jelezve, hogy felírná a vizsgálati eredményeket. Idegesítette a várandós nővel való cseverés. Ilyenkor legtöbbször kivédhetetlenül előkerültek olyan kérdések, mint: „És a doktor úr mikor fog megnősülni? Mikor alapít családot? Mikor lesz egy édes kis gyereke, akit a szülei elkényeztethetnek?” Az efféle beszélgetéseket Theo mindig igyekezett elkerülni.

Cailey rosszalló pillantást küldött felé, hogy ne legyen már ilyen türelmetlen, aztán változatlan nyugalommal diktálta neki a baba adatait.

– Tudják már, hogy fiú vagy lány? – mutatott a képernyőre.
– Igen, még egy fiú – bólintott Marina. – Ha megszületik, végképp kisebbségben maradok. Akkor tényleg minden rendben van?
– Amennyire látjuk, teljesen normális a mozgása. Valószínűleg érezte, hogy tegnap nagy sokk érte magát, és hogy most egy kis nyugalomra van szüksége. Mindenesetre elég ijesztő lehetett, hogy nem nagyon mozog.
– Tényleg az volt. De most megnyugodtam, hogy jól van. Magának van gyereke? – kérdezte mosolyogva.
– Nincs – válaszolta Cailey egyszerűen. Félretette a szondát, és letörölte Marina hasát.
Theóban feltámadt a harag, miközben az utolsó adatokat feljegyezte. „Nincs” – ez minden?
Mikor hirtelen kiáltások hallatszottak a kabinon kívülről, mindhárman összerezzenek. Valaki defibrillátort és még több vért kért.
– Elnézést, hölgyeim, de azt hiszem, mennem kell – mondta Theo.
– Rendet tegyek? – kérdezte Cailey, és félretolta az ultrahangkészüléket.
– Igen, az jó lenne. Aztán kint találkozunk?
– Oké – biccentett Cailey.
Theo már néhány óra leforgása alatt is túlságosan hozzászokott, hogy Cailey mellette van. Ez nem lesz így jó. Mert aki túl közel kerül őhozzá, az egyúttal az apjához is – és abból soha nem sült ki semmi jó.

3. FEJEZET

– Újra normális a vérnyomás, a pulzus egyenletes.

Theo körül megkönnyebbülten tapsolt a csapat. A hatvanöt éves beteg, egy helybeli tanár, a mentőcsapatoknak segített eltakarítani a törmeléket, amikor leállt a szíve.

Cailey-t a kimerültség ellenére is eltöltötte a mámor. Évek óta nem segédkezett szívmeállításnál, s ez itt most nagyszerű siker volt. Theo hihetetlen teljesítményt vitt véghez úgy, hogy közben tökéletesen higgadt maradt.

– Fantasztikus volt! – mondta csodálattal, mialatt egy ápoló az őrzőbe tolt a beteget.

Theo rámosolygott, zöld szemében mélységes elégedettség volt. Cailey még soha nem találta olyan vonzónak, mint most.

Nyomban el is gyengült a lába, elvesztette az egyensúlyát. Theo gyors mozdulattal a karjába húzta, s félrevonta az egyik ajtóhoz.

Mikor Cailey kinyitotta a szemét, csak Theo száját látta. Az az apró sebhely, amelyet olyan szívesen megcsókolna, és aztán... *Fejezd be!* Mélyet lélegzett, s nagy rémületére észrevette, hogy melle végig Theo felsőtestéhez nyomódott.

Theo nem mozdult. Jaj, lehet, hogy tetszik neki is a helyzet? Vagy ő tetszik neki?

Cailey fejében egymást kergették a gondolatok. Érezte, hogy Theo combja az övéhez ér. Csípője a csípőjéhez. Olyan közel voltak egymáshoz! Még Theo leheletét is érezte az ajkán.

Végre erőt vett magán, és rá merte emelni a tekintetét. Szemében ezernyi üzenetet látott. Reményt, érdeklődést, vágyat, zavarodottságot.

Nem csoda: ő maga is teljesen össze volt zavarodva. De miért tartja így Theo az ajtóban?

– Utórengés.

– Tessék? – csóválta a fejét értetlenül Cailey.

Aztán mindenfelől nyögést hallott, amikor érkezett a következő rengés.

Theo még szorosabban tartotta a karjában, magas, karcsú alakja olyan volt, mint egy védőpajzs. Két kezével megfogta Cailey fejét, s végig a kemény ajtókerethez nyomta, míg várták, hogy elmúljon a rengés.

Mikor elmúlt, hátralépett, és a füle mögé igazította Cailey néhány kiszabadult hajtincsét.

– Jól vagy, édesem? Pihennél egyet? Jön pár orvos a szárazföldről, leváltanak minket. – A faliorára pillantott. – Körülbelül húsz perc múlva.

Mióta nevezi édesemnek?

Theo elnyomott egy ásítást.

– Szerintem ha itt valaki megérdemli a pihenést, az te vagy – válaszolta Cailey határozottan, és megszorította Theo karját.

Nagy hiba volt. *Múljon már el ez a bizsergő érzés!*

– Fáradtnak látszol, Cailey.

– Nem, te nézel ki annak!

Theo a szemét forgatta, ami annyit jelentett: persze hogy fáradt vagyok, de én felelek a kórházért.

Hirtelen Cailey-ben az a fura késztetés támadt, hogy valami jót tegyen vele. Mert Theo nagyszerűen gondoskodik másokról – de őrá ki gondoskodik?

– Cailey!

– Igen?

Theo összefonta karját, és olyan pillantást vetett rá, amelyet az idősebb fiútestvérek szoktak a hűgukra.

– Ki kellene pihened magad.

Cailey is karba tette a kezét. Kezdte élvezni ezt a kis szócsatát, ami ráadásul segített elrejtetni az érzéseket, melyek épp megrohanták.

Sóvárgás. Fájdalom. Érzéki vágy.

Azt hitte, ezt már mind eltemette magában, amikor annak idején felszállt a Londonba induló repülőgépre.

– Na jó, Cailey – szólalt meg Theo. – Szerinted ki fogja működtetni a klinikát, ha én most elvonulok? – Diadalmasan nézett rá, mint aki döntő érvvel rukkolt elő.

Cailey elnézett mellette, és mosolygott, mert ebben a szent pillanatban egy tucatnyi orvostól álló csoport vonult be a sürgősségi osztály szárnyas aijtáján, felszereléssel együtt. Frissen és vidáman, munkára készen.

– Ők.

– Tessék? – Theo megfordult, és felismerte, hogy megváltozott a helyzet.

– Nos, akkor ez el is van intézve – állapította meg Cailey. – Mind a ketten pihenünk.

– Hol laksz? – Theo éppúgy meglepődött a kérdésén, mint Cailey.

Találkoztok a tekintetük.

– Még nem találtam szállást. A bátyáim teljesen el vannak havazva a mentéssel. – Cailey elpirult, lesütötte a szemét, majd hozzátette: – És szerintem mamánál sincs hely most, hogy...

Theo megfogta a vállát, és maga felé fordította.

– Jól van Jacosta? Ép maradt a háza?

Cailey-nek könny szökött a szemébe, megvonta a vállát.

– Azt mondja, igen, de még nem láttam a lakást.

– Lakást? Azt hittem, házban laktatok.

– Régen úgy is volt, csak... – Cailey gyorsan elfordult, mert a könnyek már az arcán csorogtak lefelé.

– Csak... mi? – Theónak elszorult a mellkasa. – Apám nem fizeti a nyugdíját? Beszéljek veled?

Az az átkozott vénember! A világ legszomoribb milliárdosa!

– Nem, nem erről van szó. Amikor Londonba mentem, eladta a házat. – Cailey szinte már dacos mozdulattal törölte le a könnyeit.

Úgy látszik, több van a dolog mögött, gondolta Theo, de mielőtt rákérdezhetett volna, Cailey már folytatta is:

– A mostani lakása kicsi, de megfelelő. És ő is jól van. Mindnyájan jól vagyunk. A Tomaras klán tökéletesen boldog és elégedett, mint mindig. Leszámítva a földrengést.

Halvány mosollyal nézett Theóra, de arcán megjelentek a múlt árnyai.

Szóval ezek szerint mégsem boldog a Tomaras klán minden tagja...

– Hát jó. Ha nála nincs elég hely, akkor nálam fogsz lakni – jelentette ki Theo.

– Mi? Nem! – Cailey hátrahőkölt, kezét védekezőn maga elé emelte. – Nem, arra semmi szükség, majd...

– Badarság!

Theo feltette magának a kérdést, miért nem találkozott soha Cailey-vel Londonban. Pedig többek közt ott is járt egyetemre. Cailey felhívhatta volna. Vagy legalább Erianthét, aki még most is ott él.

Némán elkáromkodta magát. Rajta kellett volna tartania a szemét Cailey-n, és mostantól így is lesz.

– Felelős vagyok érted.

– Ó, és mégis miért?

– Azért, mert azt mondom.

Hú, micsoda briliáns válasz, gondolta Theo önironikusan.

Mint várható volt, Cailey-n látszott, hogy nincs meggyőzve.

Mit mondjon neki? Hogy nem szabad találkoznia az apjával, csak ha ő is ott van, hogy meg tudja védeni tőle? Mert ez az igazság. És nem bírná elviselni a tudatot, hogy Cailey-ék esetleg az apja valamelyik húzása miatt kényszerültek eladni a házukat.

Theo tudta, hogy apja, minden keménysége ellenére, valahol a szíve mélyén szereti őt – még akkor is, ha nem a vér szerinti gyereke. Másrészt még mindig érvényben volt Dimitri fogadalma,